SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 15 | 1. AUGUST 1935 | 84. AARGANG

ET ORD TIL UNGDOMMEN.

Af Ældste *J. M. Sjødal.*

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige gør et vidunderligt Stykke Arbejde for de unges aandelige Udvikling. I dens Primary, Søndagsskole, Ungdomsforening, Seminarier o. desl. har den saa mange forskellige Maader at uddanne og lære de unge Mænd og Kvinder Sandhedens og Retfærdighedens Principper, saaledes at de er vel udrustet til at gaa ud i Livets Kamp. Paa samme Tid er det ogsaa en Uddannelse, som er i Harmoni med Hjemmet, hvilket er og altid vil være Ungdommens centrale Uddannelsessted.

Men er alt dette Arbejde nødvendigt? Ungdommens Bevarelse er af den allerstørste Betydning. Lad mig give et Eksempel:

En Fader og hans Søn var beskæftiget med noget Arbejde paa Værkstedet. De var Snedkere.

»Træk Sømmet ud, min Søn,« sagde Faderen, »men høj det ikke.«

»Hvorfor ikke?« spurgte Sønnen; »jeg kan rette det ud med Hammeren.«

Spørgsmaalet var ikke spurgt i en modsigende Aand, men fordi Drengen ønskede Oplysning, saa Faderen svarede:

»Det er ganske rigtigt, min Dreng, du kan rette det ud, men ligemeget hvor fuldkomment det end ser ud, vil det

ikke være saa stærkt som et nyt Som, efter at det har været bøjet. Saa er det let at bøje igen.«

Den unge Dreng vil aldrig glemme sin Lektie, og senere i Livet opdagede han ved egen Erfaring, at et Som, som har været bøjet og rettet ud en Gang, har let ved atter at blive bøjet. Det kan ikke taale Hammerens haarde Slag saa godt som det nye Som.

Et gammelt Ordsprog siger, at »en Gang gør intet«, men dette passer nu ikke. Den første Afvigelse fra Sandheden, den første uærlige Handling og den første Tilfredsstillelse af et ukysk Ønske kan være Begyndelsen til et Liv i Bedrageri, Hykleri, aandelig Svækkelse og Død.

Bevar derfor Sommene og hold dem lige. Du ønsker ikke at bygge din Herlighedsbolig med 2. Klasses Som. Om nødvendigt kan de gamle Som blive omstøbt sammen med det andet Affaldsjern og derigennem atter blive fornyet formedelst de Muligheder, som gives os ved vor Forløsers Evangelium.

FRA GLEANER ARBEIDET.

VORT MÅL OG HVORDAN VI KAN NÅ DET.

Av *Solveig Astad,* Trondheim.

Hvem ønsker ikke å bli lykkelige? Som et vinkende mål ligger lykken for oss i det fjerne. Hvad er lykke, og hvorledes kan vi nå den? Lykke synes å være det høieste, man kan opnå — en fylde av glede.

Et mål kommer aldri til oss, vi må selv strebe imot det. Vi må bruke all vår energi og all vår intelligens, dog må vi ikke stole bare på oss selv. Men vi må henvende oss til ham, som er vår far, og som alene kan hjelpe oss. Lykke kan aldri komme av egenkjærlige tanker eller handlinger. »Den største blandt eder skal være alles tjener«. — Det er å tilsidesette sine egne personlige ønsker og gjøre mot andre, hvad vi vil, andre skal gjøre mot oss. Den største, som nogensinde har levet, vor Herre Jesus Kristus, var alles tjener — Han var forbilledet på opofrelse og fullkommen kjærlighet til sine medmennesker.

Ungdommen i Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige har god anledning til å utvikle disse dyder, ved de råd og veiledninger de får av deres ledere. Lytt til Gleanerveilederen. For å bli lykkelig og nyttig må jeg:

Være ærlig og oprikting,
Være sterk i troen på mig selv, mine medmennesker og Gud,
Være uegenkærlig og hjelpsom,
Være pålitelig og ha ansvarsfolelse,
Være loyal og takknemlig,
Være motig og full av håp,
Være økonomisk og iherdig,
Være frimodig og taktfull,
Være i besiddelse av dommekraft,
Være skapende og rådsnar,
Være tiltrekkende og rolig,
Være ydmyg og ærbodig.

Lad oss i korthet dvele ved nogen av disse punkter, som synes å skulle virke foredlende på enhver, som vil forsoke å efterleve denne ypperlige regel. — Vi må være ærlige og oprikting. En sann kristen vil altid være ærlig, det vil ikke falle ham inn med vitende og vilje å være uærlig. Og når vi er ærlige og oprikting, kommer det av sig selv å være pålitelig og ha ansvarsfolelse. Hvor vidunderlig er det ikke å ha venner, som man helt og fullt kan stole på! Det er en dyd, som alle unge skulde erhverve sig. Det hender så ofte i livet, at man kan forlise sin lykke, fordi man ikke er pålitelig. — Være sterk i troen! Ja, vi må forst av alt ha tro på den levende Gud og elske ham: »Dersom I elsker mig, da holder I mine bud.« Og hans bud er ikke svære. Vi må ha tro på oss selv. Vite hvor vi står, hvad vi skal gjøre, og ha tro nok til å utfore alt, som er godt, opbyggende og virker foredlende på karakteren. — Vi må være uegenkjærlig og hjelpsom. Det er tusen måter å hjelpe på. Det behover ikke alltid å koste penger. Et smil, et venlig ord i rette tid og på rette sted kan kanskje utfore langt mere enn all verdens gull. »Kjærligheten er av Gud . . . den, som ikke elsker, kjenner ikke Gud, ti Gud er kjerlighet.« (Joh. 1ste Brev 4: 7, 8).

Vi må være loyale og takknemlige! — Vi skal være loyale mot vore ledere. De, som er satt til å arbeide med oss for oss og for Herrens sak. Det er et lofte, vi har gitt, og vi må være oprikting, når vi gir vore lofter! — »Dersom I ikke er ett, er I ikke mine.« — Hvad har De Siste Dages Hellige å være takknemlige for? Forst og fremst for livet og tilværelsen. Så for evangeliet og de utallige velsignelser, det gir oss for tid og all evighet. Fordi evangeliet vil bevare dem fra det onde og de farer, som lurer i verden. Som Jesus sier i sin yppesteprestlige bønn (Joh. 17: 5): »Jeg ber ikke, at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det onde.«

Vi skal være frimodige og taktfulle og i besiddelse av

dommekraft. — Hvor mange ubehageligheter og misforståelser vilde ikke undgåes, hvis disse egenskaper fikk feste rot i våre hjerter.

Til slutt, vi skal være ydmyk og ærbodig.

»Gud står den stolte imot, men den ydmyke gir han nåde.« (Jak. 4: 6). Hvad skal vi vise ærbodighet for? Først alt som er hellig, som horer Gud og has rike til. Ærbodighet for Herrens hus og de hellige ordinanser, som utføres der. Med Herrens hus menes ikke her bare templerne, men også våre lokaler, hvor vi samles om Guds ord, deltar i det hellige nadvermåltid og mottar åndelige velsignelser. Vi skal også vise ærbodighet for de eldre. De, som har båret dagens byrde og hete. De, hvis hår er blitt grått i livets kamp, og hvis plass de unge engang må innta. Det var sagt til Israel: »For de grå hår skal du reise dig, og du skal ære den gamle, jeg er Herren.« Dette gjelder også oss idag. Alle elsker mor og far! Lad oss tenke på dem. Ingen av oss vilde like at våre foreldre blev behandlet dårlig og uærbodig. — Tenk på dem, og vi vil aldri være uhoflig eller uærbodig mot nogen eldre. Med disse idealer for oiet skulde vår kirkes ungdom, hvis de selv vil, være istand til å hevde sig som de beste, være et eksempel både for unge og eldre. Og være istand til hurtigere å nærme sig det mål, som Jesus satte for os: »Bli fullkommen, som eders himmelske far er fullkommen.«

Lad oss være opriktige i dette arbeide og føre det frem, velsignelsen er lykke — en fylde av glede, nu og for evig.

Lad oss be: Herre hjelp oss å anvende vår styrke i din tjeneste og bruke våre talenter i din sak, måtte vi vise takknemlighet ved å prise dig i ord og gjerning. Amen.

AT OPBYGGE SIN KARAKTER.

(Denne Tale, givet af Str. *Bodil Hansen,* Odense, tilkendtes 1. Præmie ved Ungdomsstævnet i København 1935.)

Er der virkelig endnu iblandt os *Trang* til Oplysning om, *hvordan* vi skal leve vort Liv? Giver Religionen os da ikke gennem de gamle Skrifter tydelig Besked om, *hvad* vi bør *gøre,* og hvad vi bør *undlade* at gøre. Jo — ganske vist er Biblen fuld af *Lærdomme,* men alligevel er Ungdommen vanskelig stillet i vore Dage. Nutildags lofter Tusinder af Stemmer sig anklagende mod de gamle Overleveringer, man paastaar, at disse ikke længere bør foreskrive det *moderne Menneske,* hvad han skal *gøre.* Man forkynder en ny *Moral* og en Om-

vurdering af alle Værdier, i Stedet for alle anerkendte faste *Grundsætninger* har vi faaet et Kaos af indbyrdes modstridende Meninger. Men er denne *Usikkerhed* ikke af uhyre stor Fare for vor Karakter? Kan man arbejde paa sin egen Opdragelse og Udvikling uden at stile mod et bestemt *Maal*? Hvorledes *er* vore Forbilleder og Idealer. Er de *sande*? Er de *gode*? Frem for alt gælder det om at se de evige gamle Sandheder med vore *moderne Øjne* og *forstaa dem*. Disse Sandheder er paa een Gang *gamle* og *evig unge*. For at opbygge *sig selv* og skabe sig et *Forbillede*, er der en Ting, vi først maa klare overfor *os selv*, og det er dette: Før *du* dit *Liv* og lad ikke Livet fore *dig*. Der er mange Mennesker, der ikke har noget bestemt *Maal* med Livet, og som ikke ved, hvad *Livet* er, disse bliver hurtigt et hjælpeløst Bytte for deres tilfældige *Omgivelser*, deres Bekendte eller deres egne Luner, de vælger ikke *selv* deres *Vej*, men lader sig bestemme af *alt* og *alle*. Der er endogsaa mange Mennesker, der *tilsyneladende* er meget *virksomme* og *aktive*, men som er passive i Forhold til det *allervigtigste* her i Livet. Man *maa* og *skal* bruge sin Handlekraft, og en af de Ting, man skal bruge den til, er dette: at fatte en urokkelig *Beslutning* om at vandre paa Karakterens og Samvittighedens Vej; naar man gør *dette*, griber man samtidig Passiviteten haardt om *Roden*, og om vi udfører vor *Beslutning*, river man efterhaanden hele denne Passivitet op, d. v. s. man nægter den simpelthen Livsvilkaar. Har vi først gjort dette Skridt, er vi naaet et langt Stykke frem paa den Vej, der fører til Opbyggelsen af vor Karakter. Det næste Skridt, man skal foretage sig, er at øve sin *Vilje*. Mere end nogensinde før taler man nutildags om Personlighedskultur, og mindre end nogensinde tænker man paa den *egentlige*, grundlæggende *Betingelse* for personligt Liv: *Viljens Styrke*. Rige Evner *alene* er *ikke* nok til at skabe en *Personlighd, nej, tværtimod*, hvor Begavelsen er *rig* og *flersidig*, er der størst Fare for Personlighedens Oplosning. Man kan styrke sin Vilje paa 2 Maader, først kan man øve sig selv i *Handlingsenergi* ved *ukueligt* og *udholdende* at gennemføre, hvad man har *foresat* sig, dernæst kan man øve sig i *Hemningsenergi*, i Evnen til at *staa imod* og *give Afkald*. Der findes mange Mennesker, som er meget energiske, naar det gælder *Handling*, men som slet ikke forstaar at beherske *sig selv*. En saadan Mangel er i Reglen til stor Skade for et Menneskes hele *Livsgerning*. Er *Selvbeherskelse* da nødvendig?

Tænk jer, at I var strandet paa en øde Ø, og at I nu i Fællesskab maatte *bygge jer en ny Bolig* og *skaffe Fodemidler*. Tror I, at I kunde faa bygget et Hus, hvis i blot havde *Sten* og *Tømmer*? Nej, der maatte ogsaa *Selvbeherskelse* til, ellers

vilde hele *Byggeforetagendet* i Lobet af ganske kort Tid gaa i Stykker paa Grund af indbyrds Strid og Kævl. I ved, at i *Naturen* er Dyr og Planter nøje tilpasset efter deres *Omgivelser,* for at de ikke skal gaa til Grunde. Tænk, om Løven var *blaa* i Stedet for *gul,* eller at den *ingen Tænder* havde, eller om en Rovfugl *intet Syn* havde. Dog er det ikke alene iblandt Dyr og Planter, at saadanne Tilpasninger er nodvendige, men *ogsaa i Menneskets* Samfund. Hvad *Tænderne* er for Løven og *Øjnene* for *Ørnen,* er *Selvbeherskelsen* for *Mennesket.* Uden Selvbeherskelse vil man meget snart gaa til Bunds i Menneskets Samfund, ligesom en, der ikke kan svomme, vil gaa til Bunds i Vand. En af de bedste Maader at faa denne *eftertragtelsesværdige Selvbeherskelse* paa, er den at lære at *tie,* at gaa i *Tavshedens Skole.* Det forste Svar paa alle udefra kommende Angreb giver Mennesket med sit *Stemmebaand,* naar man bliver *forstyrret* eller *ophidset,* reagerer man straks ved at *tale* og *raabe.* Det er nodvendigt at ove sig i at *tie;* lad os begynde med i *Tavshed* at hore paa, at en anden fremsætter *sine* Meninger og ikke at plapre ud med alle Ting, men *særlig* strengt ove sig i *Diskretion.* Diskretion er nemlig et af de *stærkeste* Beviser paa Selvtugt. Den almindelige Snakkelyst, Ønsket om at være *underholdende,* det kildrende ved at kunne sige en *Vittighed,* forleder os kun alt for tit til at give Ord til Pris, der *aldrig nogensinde* burde være kommet over vore *Læber.* For at være *morsom* og *underholdende* er det ofte, man saarer *andre Folk dybt.* At blive *Tillid* og *Trofasthed værd* begynder med Tavshedens Skole, er i det hele taget den bedste Uddannelsesanstalt for vor Vilje og Selvbeherskelse. Ved at være i Stand til at tie, er man ogsaa i Stand til at beherske sit *Stemmebaand,* det er *os,* der har Herredommet. For at komme i *Besiddelse* af Karakter er det *ikke nok* at have Herredommet over sit *Stemmebaand,* man maa have Herredommet over mange *andre Ting,* vi maa være *ærlige, paalidelige, rene* og *ydmyge. Disse* Egenskaber maa man besidde, om man onsker at kaldes et fint Menneske, og paa *disse* Egenskaber kendes det fine Menneske. Der findes mange svage Mennesker, som onsker at besidde disse Egenskaber, men som paa Grund af *Svaghed* maa kæmpe *haardt, disse* Mennesker maa de *stærke* hjælpe, det er indbefattet i de stærkes *Pligt.* Hvor ofte horer man ikke denne Sætning: »Det vedkommer ikke mig«. Flere Folks Deltagelse naar ikke ud over deres eget Havegærde. Det kræver *Selvkontrol* og *Kærlighed* altid at være parat til at hjælpe andre, men fremfor alt:

Man *kan alt,* hvad man *vil.*

DEN DANSKE MISSION

ANKOMST.

Følgende Ældster er den 12. Juli ankommet til Kobenhavn: Marcel Franklin Lauper, Ventura, Californien; Harold Alma Petersen, Glenba, Arizona, og B. Marion Thompson, Hyrum, Utah.

Vi byder disse Ældster hjertelig velkommen til Danmark og haaber, at de maa have Herrens Velsignelse i deres Arbejde.

FORFLYTTELSER OG BESKIKKELSER.

Ældste Jeffersen M. Jorgensen er flyttet fra Haderslev til Fredericia Gren, som nu vil blive aabnet, og han vil faa Ældste B. Marion Thompson som Medarbejder.

Ældste Richard W. Jackson er flyttet fra Kobenhavn til Haderslev, og Ældste Marcel Franklin Lauper er beskikket til at virke i Kobenhavns Gren.

Ældste Otto L. Jorgensen er flyttet fra Randers til Aalborg, hvor han vil fungere som Distriktspræsident efter Ældste Owen M. Christensen, der er hæderlig aflost fra sin Mission.

Ældste Harold Alma Petersen er beskikket til at være Medarbejder i Randers Gren.

Vi beder Herren velsigne disse Brodre i deres nye Arbejdsmarker, saaledes at de maa faa Glæde i deres Arbejde.

AFLØSNING.

Det er med Bedrøvelse, at vi nu afloser to af vore dygtige Missionærer, Ældste Richard D. Johnson og Ældste Owen M. Christensen, for de har udført et udmærket Stykke Arbejde.

Ældste Richard Johnson ankom til Danmark den 15. December 1932 og har saaledes været i den danske Mission i 31 Maaneder. I denne Tid har Broder Johnson arbejdet i næsten alle Grene i Jylland, og han har overalt vundet sig mange Venner ved sin smukke Sangstemme, dejlige Musik og godt tilrettelagte og meget interessante Taler. I Aarhus og Aalborg er Broder Johnson særlig kendt for hans store Arbejde for Korene, som under hans Ledelse afholdt flere Koncerter end paa nogen anden Tid. Ligesom disse fornævnte Grene var bedrøvede over at se deres Korleder blive forflyttet, vil det sikkert ogsaa være haardt for Esbjerg at tage Afsked med deres Distriktspræsident, thi Esbjerg Distrikt har virkelig under hans Ledelse haft stor Fremgang.

Ældste Owen M. Christensen ankom til Danmark den 5. Februar 1933 og har lige siden den Tid været kendt for

sin Ydmyghed. Han har været Distriktspræsident i Esbjerg, Odense og er ved sin Afløsning Præsident i Aalborg Distrikt, og han har alle Steder vundet sig Venner.

Idet vi afløser Ældste Richard D. Johnson og Ældste Owen M. Christensen med Tak og Ære og med Tilladelse til at rejse hjem, forener Søskende og Missionærer sig i at takke dem for deres Venskab og deres store Arbejde og ønsker dem alt godt i Fremtiden.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

MISSIONÆRKONFERENCE I AALBORG.

I Forbindelse med Rabildfesten afholdtes der i Aalborg den 7. April en Konference, hvor alle Missionærerne i den danske Mission deltog.

Det første Møde afholdtes Klokken 10, og Missionærerne dannede et smukt Herrekor under Ledelse af Distriktspræsident Richard D. Johnson. Følgende bar deres Vidnesbyrd og fortalte, hvorfra de havde faaet det: Præs. Richard D. Johnson, Ældste Carl R. Andreasen, Præs. Owen M. Christensen, Missionspræsident Alma L. Petersen, Mrs. Andrew Jensen, Søster Eva Olsen og Historiskriver Andrew Jensen. Broder Jensen omtalte Nødvendigheden af at bede om Herrens Hjælp, naar man skulde tale, og han fortalte en Erfaring fra hans første Mission, hvor han en Gang selv mente. at han kunde tale uden at bede om Herrens Hjælp, men da han kom til Talerstolen, kunde han intet sige og maatte derfor sætte sig ned igen. Der var 117 til Stede.

Om Eftermiddagen var alle Missionærerne tillige med Broder og Søster Andrew Jensen og Søster Olsen og nogle Medlemmer fra Aalborg paa Kirkegaarden og nedlagde en Krans paa Carl. J. W. Kieters Grav. Denne Broder var født i Juni 1859 og død i September 1877. Historien fortæller, at da han en Aften var paa Vej hjem fra et Møde, kom en Mand hen til ham bagfra, og idet han slog ham oven i Hovedet med en Kølle, sagde han: »Dette skal du ha', fordi du er Mormon«. Drabsmanden blev straffet med 1 Aars Fængsel, men Aarsagen til denne lille Straf var, at han erklærede, at det ikke var hans Hensigt at dræbe ham.

Ved Aftenmødet var Salen fyldt til Trængsel. 198 havde samlet sig i den store Sal for at høre Historieskriver Andrew Jensen. Aalborg Grens Sangkor sang smukt under Ledelse af deres fhv. Korleder, Distriktspræsident Richard D. John-

DANSKE MISSIONÆRER SAMLET I AALBORG JULI 1935.

son. Historieskriver Andrew Jensen fortalte, hvorfor nan denne Gang var i Danmark, og hvorfor han ikke kunde være andet end en Sidste Dages Hellig. Missionspræsident Alma L. Petersen talte over: »Hvorfor er jeg en Sidste Dages Hellig«.

Mandag den 8. Juli tilbragtes i Missionærmøde.

MISSIONÆRERNE I DANMARK JULI 1935.

(Billedet Side 345.)

Forreste Række (fra venstre): Ældste Melvin R. Liljenquist, Ældste Thomas Drury, Ældste Jens W. Olsen.

2. *Række* (siddende fra venstre): Distriktspræs. Hugh M. Bird, Ældste Boyd T. Karren, Søster Andrew Jensen, Missionspræsident Alma L. Petersen, Historieskriver Andrew Jensen, Søster Eva Olsen (Andrew Jensens Datter), Ældste Carl R. Andreasen, Ældste Svend Jensen.

3. *Række* (staaende fra venstre): Distriktspræs. Otto L. Jørgensen, Ældste Thomas C. Sorensen, Distriktspræs. Richard D. Johnson (aflost), Ældste Arnold V. Bergesen, Ældste Lewis Westenskow, Ældste Richard W. Jackson, Distriktspræs. Chr. Nielsen, Ældste Jess P. Jessen, Ældste Calvin B. Jolley.

4. *Række* (fra venstre): Ældste Lawrence Nielsen Clark, Ældste Robert Nelson, Ældste George A. W. Petersen, Ældste Victor Degn, Ældste N. Willard Larsen, Distriktspræs. Owen M. Christensen (aflost), Ældste Ezra Carr, Ældste Poul B. Tanner.

5. *Række* (fra venstre): Ældste David Nielsen, Ældste Boyd J. Larsen (Missionssekretær), Ældste Karl Simonsen, Ældste Martin B. Mickelsen, Ældste Wayne E. Sørensen, Distriktspræs. Rulon J. Hansen, Ældste Jeffersen M. Jorgensen.

BUDSKABET OM KRISTI KOMME.*

Af Ældste *J. M. Sjodal.*

Den Apostel, som Jesus elskede, sagde om Kristi Komme til Jorden: »Den, som gor Synden, er af Djævelen; thi Djævelen har syndet fra Begyndelsen. Dertil blev Guds Søn aabenbaret, for at han skulde nedbryde Djævelens Gerninger.« (1. Joh. 3: 8).

---

* Kredslærernes Lektie for August.

Modstanderens eller den Ondes Værk bestaar i Gerrighed, Snildhed, Falskhed, Had, Mord og al Slags Synd, Sygdom, Dod, Fattigdom og det sociale Onde. Alt dette kommer vor Herre for at nedbryde og tilintetgore. Falskheden tilintetgør han ved at give Menneskene Sandheden, Had ved at indfore Loven om broderlig Kærlighed, Sygdom ved at give nogle Myndighed til at helbrede, og Døden ved at give dem det evige Livs store Gave. Tyranni tilintetgor han ved at indfore Handlefrihed, Fattigdom afhjælper han ved at lære dem til gensidig at hjælpe hverandre, og Jordens sociale Elendighed forandrer han ved at give dem den gyldne Regel som Vejleder. Han kom for at frelse sit Folk fra Synden og dens Følger.

Dette hans store Arbejde er endnu ikke fuldbyrdet, men finder stadig Sted i vor Tid, og han vil atter komme for at fuldfore det.

»Apostlen Paulus skrev:

»Og ligesom det er Menneskene beskikket at do een Gang og derefter Dom, saaledes skal ogsaa Kristus efter være bleven een Gang ofret for at bære manges Synder, anden Gang uden Synd vise sig for dem, som forventer ham til Frelse.« (Hebr. 9: 27, 28).

Hensigten med hans første Komme til Jorden skal altsaa fuldbyrdes ved hans anden Tilkomst. Da skal Resultatet af hans Forsoningsoffer, fuldstændig Sejr over Døden og Helvedes Magt tilkendegives. Det er da saaledes, at Frelsningsplanen blandt de levende og døde skal fuldkommengøres. Han skal komme »for anden Gang, uden Synd« til dem, som har forberedt sig til hans Komme — »til Frelse«.

I Pagtens Bog 34. Kapitel omtales en Aabenbaring, som blev givet den 4. Nov. 1830, hvori en af vor Herres store Apostle i vor Tids Husholdning fik den specielle Mission at »berede Vejen for Herrens andet Komme«.

»Thi sandelig, sandelig siger jeg dig: Tiden er snart for Haande, da jeg skal komme i en Sky med Kraft og stor Herlighed. Og det skal blive en stor Dag paa min Tilkommelsestid, thi alle Nationer skulle skælve.«

Dette er Budskabet fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige til Verden i Dag.

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Alma L. Petersen.	William Ørum Pedersen.

VIDENSKAB OG RELIGION.

Hvor ofte ser vi ikke disse Ord, Videnskab og Religion, knyttet til hinanden som i denne Overskrift. Ofte behandles de som gode Kammerater, som Støtte for Sandhedens Sag, ofte som bitre Modstandere, hvor den første ønsker at forstyrre den anden. Og naturligvis findes der mange Forhold og Stillinger mellem disse Yderligheder. Der findes nogle Videnskabsmænd, som paastaar, at Læren om organisk Evolution tilintetgør Biblens Paalidelighed og Bevisevne. Der findes andre, som blot anser Evolutionen for en naturlig Proces, som er anvendt af en højere Intelligens i Livsudviklingen, Mennesket er indbefattet deri, saa Tidsrummet har derfor været meget langt. Atter andre betragter Evolutionen som en naturlig Proces af Verdens Skabelse og de lavere Livsformers Skabelse, men som anser Mennesket som en speciel Skabelse, som har været sat paa Jorden i en forholdsvis tidlig Tid eller Periode af Jordens Historie. Antagelig slutter Majoriteten af Videnskabsmænd sig til en af disse Grupper.

Men — som det vil vides — findes der mange Personer, og blandt disse findes en Del omsorgsfulde, eftertænksomme Forskere, som fornægter Læren om organisk Evolution og godkender mer eller mindre bogstaveligt den bibelske Redegørelse om Skabelsen, saaledes som den fortælles i første Mosebog. Disse Personer kunde ikke faa Harmoni med de evolutionære Synspunkter og Biblens Forklaring. Imidlertid findes der mange, mange andre Personer, som ikke har nogen bestemt Mening om Skabelsesprocessen, og som er tilfreds med at staa ved Siden og lade de andre diskutere disse Spørgsmaal. I denne sidste Gruppe findes der mange baade religiøse og irreligiøse, baade Troende og Fritænkere.

Dog anerkender alle sandhedssøgende Forskere de Kendsgerninger, som Videnskabsmænd har opdaget om Naturen. Det er blot i Fortolkningen, at Meningsforskellighederne opstaar. Alle er enige i Proklamationen, at

»Sandhed er Sandhed, hvorsomhelst den end findes,
paa hedensk eller kristelig Grund.«

Som en Sandhedsopdager har Videnskaben ydet en stor Indsats, en uvurderlig Stotte, uden hvilken Civilisationen sikkert endnu vilde have været at finde paa et primitivt Niveau. Derfor staar Religion — defineret som en fremadskridende Livsvej eller Livskunst — i stor Taknemlighedsgæld til den videnskabelige Forskning.

Gennem videnskabelig Forskning lærer vi, at Lov og Orden er raadende paa alle Omraader med Hensyn til Skabelsen. Paa dette Punkt findes der ingen Meningsforskel. For de fleste er dette et uigendriveligt Bevis paa en højere Magt, en skabende Magt, som vi kalder Gud. For i Overensstemmelse med de matematiske Love findes der ingen Muligheder imod en Billion, at Universet — saaledes som Videnskaben har aabenbaret det — kunde være kommet ind i dets Eksistes uden en Skaber. Denne Kendsgerning er opmuntrende for de religiose. Men hvor langt videre forer Videnskaben ham i hans Tro?

De fleste Mennesker erkender, at Videnskaben blot giver en ubetydelig Stotte for den kristne Teologi. Paa den anden Side er der Mennesker, som vil fortolke videnskabelige Kendsgerninger, saaledes som de forstaar dem, troende at de har Ret til at fornægte denne Teologi. Og det er her, Konflikten mellem Videnskab og Teologi opstaar, d. v. s. mellem de forskellige Tilhængere indenfor de forskellige Retninger. Men en omhyggelig Undersogelse og Eftertanke skal bevise, at der ikke kan opstaa nogen Konflikt mellem en Sandhed og en anden Sandhed. Derfor, om Teologien er sand, og Fortolkningen af de videnskabelige Kendsgerninger er korrekt, kan der aldrig blive nogen Konflikt mellem Videnskab og Teologi. Netop paa samme Maade: Videnskaben kan ikke bevise Teologien. Det er en Kendsgerning, at 2 plus 2 er 4, og det er en Kendsgerning, at Jorden er rund. Men den ene Kendsgerning beviser ikke den anden. Den ene Kendsgerning falder inden for den matematiske Videnskabs Omraade og den anden falder inden for den geografiske Videnskabs Omraade. Saa en videnskabelig Sandhed kan derfor være uden Betydning og Indflydelse som Stotte for en teologisk Sandhed.

Teologer bor ikke vente megen Stotte fra Videnskaben med Undtagelse af den ene fundamentale Sandhed, at Gud sikkerligen eksisterer og lever. Teologien omhandler og bevæger sig for en stor Del indenfor det aandelige Omraade — et Omraade, som de videnskabelige Redskaber og Metoder ikke er kvalificeret til at undersoge. Hvis saavel Teologerne som

Videnskabsmændene vilde komme til en virkelig Forstaaelse af den Kendsgerning, vilde de mange saakaldte Konflikter mellem »Videnskab og Religion« forsvinde fra den menneskelige Interesses Platform. Videnskaben kan ikke bevise, at Gud ikke eksisterer. Alle Fritænkere burde bemærke denne Kendsgerning. Men Videnskaben er allerede kommet frem med meget Materiale, som har givet en meget stor Mulighed for, at han eksisterer, hvilket er Grundfaktum i al Teologi. Videnskaben kan ikke bevise Umuligheden af Opstandelsen fra de døde. Et overvældende stort Bevismateriale fra Mennesker findes, som siger, at Jesus af Nazareth stod op af Graven, hvilket er en anden stor fundamental Sandhed i den kristne Teologi. Videnskaben kan ikke modbevise Virkeligheden af guddommelig Aabenbarelse, men der findes en Overflødighed af paalidelige Vidner om, at Aabenbaring, den Klippe, som Kirken er bygget paa, er en Sandhed. Saa Videnskaben kan ikke angribe de fundamentale eller vigtigste Lærdomme i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Teologi.

Med Hensyn til de Konflikter, som muligvis eksisterer mellem Kirkens Lærdomme og nogle Videnskabsmænd, behøver vi ikke at bekymre os. Tiden vil løse dem. De fleste af os vil »paa den anden Side af Sløret« se mange Ting tydeligt og klart, som vi ikke nu kunde fatte. Videnskaben kan aldrig forstyrre vor Teologi. I denne Tilfredshed og Vished, som erholdes ved at leve et retfærdigt Liv og formedelst Troens Bøn, kan vi hvile trygt.

Joseph F. Merrill.

HISTORIAN'S OFFICE
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

BEECHER OG INGERSOLL.

Henry Ward Beecher var en i sin Tid meget fremragende Gejstlig, hans store Kundskaber og Veltalenhed vandt mange Tilhørere, hvor som helst han optraadte. Skønt han ikke erkendte at have nogen Tro paa de Sidste Dages Helliges Lærdomme, saa fandt han sig dog foranlediget til i sine Prædikener at omtale Ting, som Herren aabenbarede til Profeten Joseph Smith, hvilke Lærdomme paa den Tid, da de først blev forkyndt for Verden, var betragtet som vrange og afvigende.

Beecher var udentvivl langt foran mange af Nutidens Prædikanter i sine Teorier og Meninger. Han var ogsaa ophøjet over de Fordomme, som er saa almindelige hos Præsterne i de sekteriske Kirker, naar Mormonerne kommer paa Tale.

Han ønskede, at de skulde have Frihed til at dyrke Gud overensstemmende med deres Samvittigheds Bydende; thi han anerkendte, at de besad mange overlegne Egenskaber. Vi kan ikke frakende ham, at han var en flittig Student og en virksom Arbejder i sin Stilling, og vi maa ogsaa tilskrive ham en vis Grad af Oprigtighed i den Sag, han arbejdede for. Han var uanset sine Svagheder i det hele taget en stor Mand.

Oberst Robert Ingersoll var maaske lige saa fremragende paa sin Vis, som den store Brooklyn-Gejstlige var. Han var en Bespotter af Religion, en Mand, som ikke troede paa Gud, og som latterliggjorde hellige Ting. Som Mand betragtet var han maaske oprigtig; veltalende og kraftig som Taler; men han manglede den hellige Indflydelse, som bringer Menneskene til at fole lig de var Brodre. Endskont han var lærd og vittig, saa sænker hans Foragt for hellige Ting ham dog i sine Medmenneskers Øjne. Det kan dog siges til hans Forsvar, at han hverken var en Smigrer eller en Hykler, og hans mandige Optræden, som han flere Gange har udvist til Forsvar for Folk af alle Klasser imod Undertrykkelse, fortjener den hojeste Berommelse.

Det traf sig en Dag, at disse to store Mænd modte hinanden i et Selskab af flere andre ansete og oplyste Personer. Forskellige Emner blev omtalte og behandlede paa en behagelig og oplysende Maade, men Religion syntes med Vilje at blive forbigaaet. Den beromte Gudsfornægter var for hoflig til at indlede en Samtale derom, og den dygtige Gejstlige ansaa den for at være for hellig til at blive prisgivet for en Vantros og Bespotters Angreb. Tilsidst brod en af de Tilstedeværende, der var ængstelig efter at se et Sammenstod mellem de to Helte, Ingersoll og Beecher, Tavsheden og begyndte med at omtale hans Anskuelse om religiose Affærer. Ingersoll begyndte ojeblikkelig at forsvare sine Anskuelser og udviste megen Veltalenhed, idet han omtalte, hvad han behagede at kalde sin »oprigtige Overbevisning«.

Flere af de Tilstedeværende besvarede hans Ytringer, men imod al Forventning forblev Beecher tavs, tilsyneladende med Tankerne henvendt paa et andet Emne, indtil den Person, som havde indledet Samtalen, henvende sig til ham og sagde:

»Hr. Beecher, har De intet at sige om dette Emne?«

Den gamle Mand hævede sig sagte fra sine Fordybninger og svarede:

»Intet, i Virkelighed, hvis De vil undskylde mig for at forandre Samtalen, jeg maa sige Dem, at medens De, mine Herrer, har samtalet, har mit Sind været fordybet i Betragtninger over et sorgeligt Skue, som jeg var Vidne til i Dag.«

»Hvad var dette?« spurgte straks Oberst Ingersoll, der, fraset sine besynderlige Anskuelser om et »Herefter«, var bekendt for sit godmodige Hjertelag.

»O,« sagde Hr. Beecher, »som jeg var nede i Byen i Dag, saa jeg en stakkels halt Mand paa Krykker, der sagte og med Forsigtighed sogte at finde sin Vej over en Mudderpol, idet han provede paa at gaa over Gaden. Han havde netop naaet Midten, da et stort og kraftigt Menneske, der selv var oversmurt, kom farende op imod ham, rev Krykkerne fra ham og efterlod den ulykkelige Mand hjælpelos i Polen, som næsten opslugte ham.«

»Hvilken Slyngel han var!« udbrod Obersten.

»Ja,« sagde den gamle Mand, idet han rejste sig fra sin Stol og strog sit lange, hvide Haar tilbage, medens hans Øjne skinnede som Ild. »Ja, Oberst Ingersoll, De er Manden. Den menneskelige Sjæl er lam, men Kristendommen giver den Krykker, paa hvilken den kan bevæge sig paa Livets Vej. Deres Lærdomme bortriver disse Krykker fra den og efterlader den hjælpelos og som et Vrag uden Ror paa det haablose Hav. Hvis det er Deres Opgave at berove den menneskelige Sjæl sin eneste Stotte paa Jorden — Religionen — da udfor det til Deres Hjertes Tilfredsstillelse. Der fordres en Arkitekt til at opfore en Bygning, en Taabe kan lægge den i Aske.«

Den gamle Mand satte sig ned, og Stilhed paafulgte. Oberst Ingersoll folte, at han havde modt sin Mester til at illustrere, og tav. Selskabet tog deres Hatte og skiltes.

(»Juvenile Instructor«.)

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR AUGUST.

Han tro sin Faders Plan adlod,
blandt os at bo, for os at do.
En Verden kobe ved sit Blod
og for vor Brode gore Bod.

KORLEKTIE FOR AUGUST.

Senior- og Juniorklassen:

Matt. Evang. 18. Kp. 3. Vers: »Derfor, den, som fornedrer sig selv som dette Barn, han er den storste i Himmeriges Rige.«

Børn over 10 Aar:

Pagtens Bog 84. Kp. 65—70. Vers: »Og disse Tegn skulle følge dem, der tro. I mit Navn skulde de gore mange underfulde Gerninger; i mit Navn skulde de kaste ud Djævle; i mit Navn skulde de aabne de Blindes Øjne og oplade de Døves Øren, og de Stumme skal tale.«

Børn under 10 Aar:

2. Mos. 19. Kp. 8. Vers: »Alt det, Herren har sagt, vil vi gøre.«

FORSLAG TIL $2^1/_2$ MINUTS EMNER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Hvem er min Næste, og hvorfor bor jeg vise ham Barmhjertighed?
2. Hvorledes vises bedst et Menneskes Oprigtighed?

Børn over 10 Aar:

1. Peters Fiskedræt.
2. Jesus helbreder Syge og oprejser Døde? Hvorledes?

Børn under 10 Aar:

1. Fortæl om de 10 Bud.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

4. August.

JESUS KALDER 12 MÆND TIL AT VÆRE APOSTLE I SIN KIRKE.

Tekst: Matt. 10: 1—42.

Behjælpelig Oversigt:

1. Jesus kalder Matthæus, (a) en Skatteopkræver, en Tolder, (b) Jodernes Stilling med Hensyn til en skatteopkrævende Jøde.
2. Jesus gaar til Bjerget og beder hele Natten.
3. Disciplene kommer til Jesus om Morgenen, (a) han udvælger 12.
4. Apostlene gives Myndighed, (a) velsignet og instrueret, (b) sendt ud for at lære.

Af denne Lektie lærer vi, at Autoritet fra Gud er nødvendigt for at kunne handle og administrere som Leder, Embedsmand eller Lærer i Kristi Kirke.

---

11. August.

JESUS HELBREDER DE SYGE OG OPREJSER DE DØDE.

Tekst: Luk. 7: 1—17; 8: 40—42; 49—55.

Behjælpelig Oversigt:

1. Jesus vender tilbage til Kapernaum, (a) nogle af Jødernes ældste kommer ham i Møde — Hovedsmandens Tjener søger Hjælp hos Jesus, (b) han har været venlig overfor Jøderne — bygget dem en Synagoge, (c) Jesus indvilger i Ønsket paa Grund af hans store Tro — Tjeneren helbrédet, (d) Jesus og Disciplene nærmer sig Nain — et Ligfølge kommer dem i Møde — Jesus genoprejser den døde til Live igen, (e) Jairus' Datter syg — beder Jesus om Hjælp — Datteren dør, medens de er paa Vej — Jesus tillader kun disse at blive, som har Tro — Datteren atter kaldt til Live.

Af denne vidunderlige Lektie lærer vi, at de, der har tilstrækkelig Tro, kan blive helbredet og modtage andre nødvendige Velsignelser.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

4. August.

SINAI, GUDS BJERG.

Tekst: 2. Mos. 12. og 20. Kap.

Behjælpelig Oversigt:

1. Rejsen til Sinai Bjerg.
2. Forberedelserne til at modtage Loven, (a) Pagten, (b) Folket renset.
3. Demonstrationen paa Bjerget.
4. Loven, (a) hvorledes blev den givet, (b) de 10 Bud, (c) Stentavlerne.

Vi lærer af denne Lektie, at vi kun faar evig Lykke ved at adlyde Guds Bud og Love.

---

11. August.

Lær Børnene at forstaa Betydningen af Bon og lær dem at bede baade i Sondagsskole, Primary, velsigne Maden, Morgen- og Aftenbon og Bon for specielle Ting.

MESTERENS YDMYGHED.*

Tekst: Matt. 11: 28—30; Luk. 18: 9—15.

I denne Artikel er det vor Hensigt at vise, at det er nodvendigt at være ydmyg, at Mesteren selv lærte det i Ord og i Gerning. I Matt. 18: 28—30 bliver vi bekendt med, hvad han egentlig mener, naar han taler om Ydmyghed. Paa samme Tid indeholder de mest trostende Ord, som nogensinde er udgaaet fra nogen dødeligs Mund, og de har givet de sorgende nyt Haab. Et af de mest typiske Eksempler paa Ydmyghed finder vi i Joh. 13: 3—15 (vær venlig at læse det). Paa trods af, at han var Skaberen af denne Jord, af alt, viste han sig dog som den mest ydmyge og beviste derigennem ved sit eget Eksempel, at »den største iblandt eder skal være alles Tjener«. Der har været sagt: »De virkelig ydmyge mister deres Indbildshed, men aldrig deres Selvrespekt«. Det Menneske, som kender sin egen Værdi, og som dog er villig til at hjælpe sine Underordnede med kristen Kærlighed, er et ydmygt Menneske. Ydmyghed er ikke en Svaghed. Ydmyghed er det modsatte af Hovmod og Indbildskhed.

I Lignelsen om Farisæeren og Tolderen, som ovennævnte Tekst henviser til, er et virkeligt godt Eksempel paa Forskellen af disse Egenskaber. Vi har nemlig begge Personligheder repræsenteret. Farisæeren som den selvretfærdige og stolte og Tolderen som den angrende og ydmyge Mand. Den ene synes godt tilfreds ved sig selv efter at have tænkt over, hvad han gør (ikke hvad han glemmer at gøre), hvorimod den ydmyge Tolder erkender sin egen Intethed og beder »Gud vær mig arme Synder naadig«.

Et andet typisk Eksempel paa Nodvendigheden af Ydmyghed finder vi i Mesterens Lignelse om den store Nadver (se Luk. 14: 7—11). Denne Lignelse viser sig at have været en Lektie, som er givet i et Selskab omkring et Bord. Denne er i Forbindelse med Lignelsen om Farisæeren og Tolderen et ypperligt Eksempel paa Ydmyghed.

Ydmyghed giver sig til Kende ved, at man viser

1. at man ønsker og er villig til at lære noget. »Uden I bliver som et lille Barn, kommer I ingelunde ind i Himmeriges Rige«.
2. at man er villig til at hjælpe og tjene andre. Et virkeligt ydmygt Menneske søger efter en Anledning til at gøre noget for andre.

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 4. og 11. August 1935.

3. at man tager andres Følelser og Rettigheder i Betragtning.

Af andre Henvisninger kan følgende Skriftsteder nævnes: Matt. 23: 11—12; Matt. 18: 4; 5: 5; og sidst men ikke mindst kan det interessere at blive bekendt med Lønnen for Sagtmodighed (læs Ordspr. 22: 4). I Forbindelse hermed er det maaske bedst at citere Kristi Ord: »Salig er de sagtmodige, thi de skal arve Jorden«, og Aarsagen til, at denne Jord skal blive deres Ejendom, ligger deri, at de er kloge nok til at leve et retfærdigt Liv og adlyde de Love, som angaar denne Jord.

Det er dog ikke alene i Biblen, at vi bliver paamindet om Betydningen og Nødvendigheden af Lydighed. I moderne Aabenbaring bliver vi belært om Fordelene ved at være ydmyg. Vi er lovet, (1) at de, der er ydmyge, vil blive gjort stærke (1: 28); (2) at Kvalifikationerne, som et Menneske maa eje for at kunne være behjælpelig med at oprette dette sidste Dages Værk, er Ydmyghed (12: 8); (3) at de ydmyge vil blive samlet med de udvalgte (29: 2); (4) at Omvendelse i Forbindelse med Ydmyghed vil gøre en i Stand til at overvinde sine Fjender (54: 3); (5) at paa Betingelse af Tro, Ydmyghed og Bon vilde Herren befri sit Folk for økonomisk Trældom (104: 79); (6) at hans Aand er sendt ud i Verden for at oplyse de ydmyge (136: 33).

Brigham Young sagde:

»Det er nødvendigt, at vi ydmyger os selv og bliver som smaa Børn i vore Følelser — at blive ydmyge og barnlige i Aand, for at være i Stand til at modtage Evangeliets Aands første Lyd, thi saa har vi Anledning til at vokse og tiltage i Kundskab, Visdom og Forstaaelse.« (Brigham Youngs Afhandlinger, Side 353.)

Joseph Smith sagde:

»YDMYGHED PASSER SIG FOR HELLIGE. Dersom der er nogen iblandt eder, der higer efter deres egen Ophøjelse og soger deres eget Velvære, medens deres Brødre sukker i Fattigdom og er under svære Trængsler og Hjemsøgelser, da kan de ikke have Nytte af den Helligaands Forbønner, thi denne Aand gaar i Forbøn for os Dag og Nat med en Kraft, som ikke kan beskrives.

Vi burde ved alle Lejligheder være meget omhyggelige for, at Egenkærlighed aldrig har nogen Plads i vore Hjerter, men have Tanke for de betrængte og med Langmodighed bære over med de svage.«

»Naar de Tolv eller andre Vidner staar foran Jordens Hærskarer, og de prædiker med Kraft og under Guds Aands Vejledning, og Folket bliver forbavset og paavirket af Læren,

sigende: »Den Mand har holdt en glimrende Tale, en ypperlig Prædiken«, da lad denne Mand eller disse Mænd vogte sig for at tilskrive sig selv Æren; thi det er ved det hellige Præstedommes og den Helligaands Magt og Indflydelse, at de tale saaledes.« (Joseph Smiths Lærdomme, Side 176.)

Spørgsmaal og Problemer:

1. Under hvilke Forhold blev Paastanden i Matt. 11: 28—30 givet?
2. Hvem er Loftet givet til? — Er de, der ikke vil arbejde, indbefattet heri?
3. Hvad menes der med Loftet »Hvile for eders Sjæle«.
4. Hvad kræves for at faa dette Lofte opfyldt?
5. Hvilken Forbindelse har Bøn med Ydmyghed? og hvad betyder det for at sikre sig denne Velsignelse?
6. Vis, at Mesterens Liv var Vidnesbyrd paa Vidnesbyrd om Ydmyghed.
7. Hvad er særlig bemærkelsesværdigt ved Joh. 13: 3—15?
8. Vis, at man godt kan være ydmyg og dog hædret.
9. Hvilken Forskel er der paa Indbildshed og Selvrespekt?
10. Vis, at man er lærvillig, naar man er ydmyg.
11. Forklar Paastanden, at »Undersøgere efter Sandheden er altid ydmyge«.
12. Udpeg Modsætninger mellem Farisæeren og Tolderen.
13. Hvorfor gik Tolderen mere retfærdiggjort hjem end Farisæeren?
14. Hvem er mest tilbøjelig til at vise Stolthed og Hovmod — en ung Mand med lidt Livserfaring, eller en Mand med megen Livserfaring? Hvorfor?
15. Hvilke Egenskaber hos et Barn er det, voksne skulde erhverve for at komme ind i Guds Rige?
16. Vis, at »den, der er størst iblandt eder, skal være alles Tjener«.
17. Hvilken Forbindelse har Ydmyghed med Udtrykket »Søg og I skal finde«?
18. Hvornaar er et Menneske paa Vej til Ophøjelse?
19. Hvad menes der med »at være sagtmodig«?
20. Hvorledes forklarer De Frelserens »de sagtmodige skal arve Jorden«?
21. Hvad sagde Mesteren til sine Disciple, da de diskuterede om, hvem der var størst iblandt dem?
22. Er der nogen anden Maade at opnaa Ophøjelse paa end ved individuel Retfærdighed? Hvorfor?
23. Hvad menes der med »den, der fornedrer sig selv, skal ophøjes«?
24. Der er henvist til 6 Skriftsteder i Pagtens Bog — læs

dem og fortæl, hvilket der tilbyder den storste Lon for at være ydmyg?
25. Forklar Forbindelsen mellem Omvendelse og Ydmyghed.
26. Hvad lærer vi af Brigham Youngs og Joseph Smiths Ord?
27. Hvilken Virkning har Ydmyghed paa Selviskhed?
28. Der er store Prædikanter, som ikke holder Præstedømmet. Kunde de tale bedre, om de havde dette? Hvorfor?

„MORMON"-KIRKENS KVINNER.

Av *Susan Yong Gates* og *Leah D. Widtsoe.*

(Fortsat.)

DRAMAET.

Profeten og hans efterfølger, Brigham Young, anerkjente dramaet ikke bare som kunst, men som social faktor med ubegrensede muligheter. All selskapelig virksomhet, dans, utflukter, selskaper og festligheter blev ansett som spesielle religiose hjelpemidler, når de bare blev ledet og utfort i overensstemmelse med sannhetens ånd og i renhet og ærbarhet. Teatrer og selskaper var og er en regulær del av samfundslivet. Gårdbrukere, handelsmenn, husmøtre og syersker, unge gutter og piker sluttet sig sammen og organiserte dramatiske klubber, og disse var åpne for alle med dramatisk begavelse. Brigham Young selv forsøkte sig på enkelte roller på teatret i Nauvoo. Han bygget et fint teater i Utah, og hans døtre Emily, Zina og Alice var populære pioner-skuespillerinner. Lulu Gibson, Margaret Clawson, Lizzie og Lottie Claridge, Aseneth, mor av Maud Adams, var alle medlemmer av »The Home Dramatic Troupe« (Hjemmets dramatiske trupp). Ikke bare i Salt Lake City, men i hver by og bygd blev disse trupper organisert, og mange lokale skuespillerinner har her tilegnet sig veltalenhet, lederevne og andre egenskaper, som senere har kommet de forskjellige kvinneorganisasjoner til-

gode. I det senere har alle lokale fornøielser blitt overtatt av unge kvinners og unge menns gjensidige utdannelsesforening.

PATRIOTISME.

Utah-kvinnene ikke alene elsker hjem og kirke, men når det kreves, ofrer de glad og villig på alteret for Amerikas frihet, ofrer sine stemmer, sine midler, sitt arbeide og sine sønners liv.

De menn og kvinner, som grunnla kirken, var av ny-engelsk og amerikansk oprinnelse. Der er tusende av efterkommere av kirkens pilgrimsfedre. Der er bevist slektskap med Winslowene (700 efterkommere), med Bradford, White, Hopkins, Carpenter, Rogers, Billington, Brewster, John Alden, Sherman, Doty eller Doten, West, Warren, Martin, Chilton — disse »Mayflower«-passagerer har tusender av efterkommere, som bor i de forskjellige stater og territorier, hvor »mormon«-kvinner finnes. Nogen heter Smith, andre Young, atter andre Richard, Snow, Grant, Ivins, Huntington, Farr, Stearns, Frost, Winters, Pratt eller Bigelow, alle er efterkommere av ny-engelske patrioter. En trommeslager fra Burdick var sammen med general Washington, da han gikk over Delaware.

Profeten Joseph Smiths bestefar fra Vermont kjempet side om side med oberst Ethan Allen ved Ticonderoga og med Stark ved Bennington. Og hans morfar var med i det første sjøslag, som blev utkjempet mellem Amerika og Stor-Britannien, og var med i hele krigen. Der var 86 efterkommere av Smiths familie i den siste krig.

Brigham Youngs far, John Young fra Massachusetts, kjempet fulle fire år i revolusjonskrigen, to hvervninger under general Washington, og hans bestefar var med ved beleiringen av Fort Henry i de franske og indianske kriger. Der var over 50 av hans efterkommere i den siste verdenskrig.

Under verdenskrigen imøtekom de tre kvinneorganisasjoner enhver opfordring fra regjeringen. Der blev tegnet over

400.000 dollar til regjeringens forpliktelser. Den kvindelige hjelpeforening overdrog til krigsmyndighetene næsten 200.000 bushels (engelsk skjeppe) hvete, som av deres organisasjon var innsamlet gjennem pioner-årene. Røde Kors hjelpeorganisasjoner blev forøket med antallet av ward- og stakeorganisasjoner, bokstavelig talt med tusender.

»Mormon«kvinnene elsker freden. De ber om og lenges efter Fredsfyrstens komme. Men den fred, de søker, er ikke apatiens fred, heller ikke det røde oprørs fred, men den fred, som kan og vil opretholde den amerikanske frihetsstandard, som søkes på valgstedet, i hederlige forretningsforetagender og, om nødvendig, under frihetens stjernebanner, en frihet, som deres forfedre kjempet og døde for.

»Mormon«kvinnene opdrager sine sønner og døtre i overensstemmelse med amerikanske idealer i amerikanske hjem. Intet race-selvmord tolereres av »mormon«kvinner. Barn er en gave og en arvelodd fra Herren. Hvis Gud eller fedreland trenger våre sønner, skal de gå, slik som de har gjort før, med sin fars og mors velsignelser på sine hoder.

(Fortsættes.)

INDHOLD:

Et Ord til Ungdommen ... 337
Fra Gleaner Arbejdet..... 338
At opbygge sin Karakter .. 340
Den danske Mission..... 343
Missionærkonference i Aalborg..... 344
Missionærerne i Danmark Juli 1935 346
Budskabet om Kristi Komme 346
Redaktionelt..... 348
Beecher og Ingersoll 350
Søndagsskolen 352
Mesterens Ydmyghed 355
»Mormon«-Kirkens Kvinner 358

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN, Priorvej 12, København F.

President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN, Wergelandsvei 7, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording A/S